

Condamnați

Adrian Păunescu

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
Eu văd pierind, cu ochii, ce-am iubit,
Mi-ar fi prea mult și-o gaură de șarpe
Să merg în ea, tăcut și umilit.

Ce să mai cânt când au venit pirații
Și apele din matci ni le-au furat,
O lacrimă ființei mele dați-i
Și-o s-auziți de omul scufundat.

M-aș îneca, m-aș stinge și m-aș duce,
Să mă zdrobească ritmuri pe-o șosea,
Nici nu mai am nevoie de o cruce,
Mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele triste,
Prăpădul întinzindu-se îl văd
Și nu mai e nimic să mai reziste
Acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aș avea puterea diavolească
Să înțeleg că totul a căzut,
Dar vin heralzii cinici să-mi izbească
Scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică,
Probabil mă consideră ciumat,
Eu însumi scriu acum la lampa mică
Să nu mă vada cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire?
N-au gizii mei un minim interes
Povești cu dulci iluzii să-mi înșire
Din starea condamnatului să ies.

Se pregatește marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sânt eu!
Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
Eu, cântărețul soarelui din nord,
De-aicea, dintr-o gaură de șarpe,

Rostesc un acatist și-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pin-la gide!
Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine și a plânge și a râde
Că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeți că nu mai aveți țară
Și ca străini vi-s pruncii, cobitori,
Învață ei ceva pe dinafară,
Dar n-au părinți, ei au meditari.

Voi nu simțiți că nu mai aveți ape ?
V-au luat pirații tot pe vasul lor
Și iată, din aproape în aproape,
Noi sântem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă și tandră
Involuntar un cântec fără rang
Te cheamă lângă mine, hai Casandră,
Săruta-mi gâtul gata pentru ștreang.